

Karel Slenger za svůj život vytvořil malířské dílo citající neskutečných několika tisíců položek, a to od děl minimalních rozměrů po velkoplošné monumenty. Podle svědectví Josefa Hirsala udělal i pár soch na téma ženy, takové dlouhé ženské postavy¹⁸⁵. Jednalo se o sadrové zřejmě odlitky, v nadživotní velikosti. Vzhledem k osudu autodidakta musel výtvarné techniky i přístupy zvládnout sám. Osvojil si metody a výraz mnoha uměleckých směrů. Najdeme u něj stopy vedoucí k Picassovi, a to jak týkající se neoklasicismu, tak i, byť okrajově kubismu. Nelze říci, že je zcela nedotčen surrealismem, který u něj v jeho imaginativní podobě, (což je charakteristické právě pro neskolene malíře) v pár určitých momentech také potkáváme. Staromístrovství potkal již v Louvru, vždyť první zkušenosti a poučení si přiváží z Paříže. Nejpatrnější je jeho poznamenání tzv. Pařížskou školou, jejíž ohlasy provází celou jednu výrazovou polohu díla. Charakteristický je pro něj smutek těchto velkých Pařížanů - přistěhovalců židovského původu do Paříže počátkem minulého století. Na tomto místě výrazněji vystupuje původem Litevec Chaim Soutine, jehož portréty a ztísně jsou silně expresivní a zjevně deformované, a v mnohem tedy blíže Slengrovým. Expresivní momenty jsou u něj velmi silné, jeho potřeba převést duši na plátno překračuje ve své době obvyklou formu. Vrstvy jeho duše, vynasené z hlubin na světlo boží, nabývají formu vysokých, strukturních, hmotných a hmatatelných také vrstev, kupených ve větších tmavých zemitých tónech převážně teplých barevných odstínů. V těchto strukturách, připomínajících již spíše reliéf, nahlédne samotnou malbu, zhmotňuje své pocity, duševní stavy a chvílemi se ocitá na hranicích abstrakce, byť spíše co se týče výrazu. Stále ještě jde o skutečnou krajinu, skutečnou květinu, skutečného člověka, s kterými se setkal a skrze které se mu děje.